

Med detta n:r följer som bilaga en prenumerationsblankett.

N:r 23.

Ansvarig utgivare:
P. WALDENSTRÖM

Den 8 dec. 1909

Pris pr år:
På posten kr. 1.50
På Expeditionen » 1.25

68 årg.

Innehåll: Anmälan. — En enda kropp, av P. W. — Till ledning vid bibelstudium och bibelsamtal, av P. W. — Den kristna församlingens uppgift, av Aug. Johansson. — Mitt rike är icke av denna världen, av P. W. — Svar på brev, av P. W. — En mycket fin julklapp, av P. W. — Arbrå missionsförenings nya missionshus, (med illustration). — Invigningssång, av H. Myrbäck. — Från redaktion och expedition. — Från verksamhetsfältet. — För söndagsskolan: Textutredningar av J. Norborg, E. Hydén och J. A. Karlman. — Inbjudning till Ev. Alliansens bönevecka. — Annonser.

Pietisten

har nu genomgått ett andra år i sin nya form, och den har haft att glädja sig åt ett icke ringa intresse. Den kommer alltså, om Gud vill, att fortsätta under 1910 med två i regeln sextonsidiga, illustrerade nummer i månaden. Det blir dess 69:de årgång.

Planen blir densamma som under detta år.

Betraktelserna över Bieserbrevet komma att fortsättas.

Likasa uppsatserna till ledning vid bibelsamtal och bibelstudium. Jag tillåter mig att fästa särskild uppmärksamhet vid dessa.

Andra uppsatser och stycken till uppbyggelse eller undervisning skola även inflyta.

Underrättelser från expeditionen och från inre missionen skola meddelas såsom hittills.

Svar på brev ävensom uttalanden i andliga frågor för dagen komma fortfarande att införas.

Textutredningarna för söndagsskolan komma även under 1910 att införas i Pietisten.

Den för innevarande år utlovade längre serien av betraktelser över det viktiga ämnet: Guds församling kommer att införas i nästa årgång, med början i något av de första numren. Anledningen till, att dessa uppsatser icke kommo att införas i innevarande årgång, har jag meddelat i n:r 19 av Pietisten detta år.

För alla bidrag rörande den inre missionen, ävensom för uppsatser och uppbyggelseartiklar, som våra vänner insända, och som vi finna lämpliga för tidningen, äro vi tacksamma. För utrymmets skull bedja vi dock insändarne fatta sig kort. De böra också ursäkta, om vi någon gång bli tvungna att förkorta deras uppsatser. Sådant är stundom nödvändigt, för att vi må kunna bereda rum även för andra insändare.

Uppbyggliga berättelser ur levande livet äro alltid välkomna. Men alla diktade berättelser undanbedja vi oss.

Prenumerationsvillkoren skall läsaren finna på sista sidan av detta n:r.

Då våra tidningar äro en synnerligen viktig del av Svenska Missionsförbundets verksamhet, så tillåta vi oss att påkalla alla våra vänners livliga intresse och arbete för deras spridning. Vi äro synnerligen tacksamma för, vad vi i den delen under det gångna året erfarit. Men vi bedja: tröttnen icke utan tvärtom växen till i nit. Vi vänta till nästa år en betydlig ökning av prenumeranternas antal. I främsta rummet gäller denna mening våra distriktsföreståndare samt övriga predikanter. Men även andra kunna göra mycket. Låt oss hjälpas åt. Och framför allt: bedjen för oss. Endräktigt förenade i bön och arbete kunna vi uträtta goda ting till Herrens ära och människors frälsning.

P. W.

En enda kropp.*

Kristus har i sitt kött tillintetgjort de i stadgar bestående budordens lag, på det han skulle skapa de två i sig själv till en enda ny människa, görande frid. Ef. 2: 15.

Judarne och hedningarne voro, såsom vi förr sett, inbördes fiender. Judarne hatade och föraktade hedningarna, och hedningarna å sin sida föraktade judarne. Judarne hade den rätte Gudens kunskap. De hade Guds ord. Men i stället för att detta skulle ha gjort dem barmhärtiga, ödmjuka och gudfruktiga, missbrukade de det, så att de blevo högmodiga och hårda i sina domar samt föraktade hednafolken. Hedningarna å sin sida hatade och föraktade judarne, ty förakt föder förakt, hat föder hat. När så både judar och hedningar blevo kristna, var det ganska svårt att i kärlek förena dem med varandra. Judarne hade svårt att släppa sina gamla föreställningar om hedningarne och dessa likaså i fråga om judarne. Aposteln Paulus skildrar detta, i synnerhet i Romarebrevet, så att man kan se, att han hade svårigheter därav även han. Det hjälpte icke, att han var en apostel och hade gudomlig auktoritet. Nej, han fick lirka med dem i alla fall och lära sig, att sanningen icke strax på någotdera hållet gick så helt in i deras hjärtan, som han hade velat.

Men nu säger han, såsom vi förr sett: *Kristus är vår frid*. Han var den, som skulle stifta frid mellan dessa två parter. Och detta skulle han göra därigenom, att han tillintetgjorde budordens lag och stadgar. Han gjorde till intet den mosaiska lagstiftningen, som just var den väsentliga källan till fiendskapen mellan bägge parterna. På det sättet skulle han, såsom det nu heter, *göra bägge till ett och av de två skapa i sig själv en enda ny människa*. Aposteln betraktar hednafolken såsom en person och judafolket såsom en annan person. Nu skulle Kristus förena dessa bägge till en enda person, som icke var hedning, ej heller jude, utan som var *en ny människa*. Och detta i sig själv, d. v. s. därigenom, att både den ena och den andra parten blev inplantad i honom.

Vi vilja åskådliggöra detta genom en liknelse. På den Skandinaviska halvön råder en ganska fientlig stämning mellan svenskarne å ena sidan och norrmännen å den andra. Svenskarne hålla på sitt, norrmännen på sitt. Svenskarne betrakta norrmännen med en viss miss-tänksamhet, och norrmännen göra detsamma i fråga om svenskarne. Men när både svenskar och norrmän komma över till Amerika och erhålla medborgarrätt där, då äro de icke vidare svenskar och norrmän. Där finnes intet Sverige, icke heller något Norge, utan båda äro förenade i en ny stat, nämligen Amerika. De äro amerikanare.

Så förhåller det sig ock här. De omvända hedningarna bliva i Kristus kristna och de omvända judarne bliva i Kristus kristna. De bli sålunda båda förenade till ett, där hedningen icke vidare är hedning och juden icke vidare är jude, utan båda äro något annat, än de förut

voro, något nytt, nämligen kristna. På det sättet skulle nu Kristus skapa de två till en enda ny människa och detta i sig själv d. v. s. på det sättet, att, som sagt, både den ene och den andre bleve inplantade i Kristus Jesus.

När i en trädstam inympas kvistar eller telningar från andra träd — vi veta, att det är något, som går ganska bra — så bliva dessa telningar förenade med varandra till ett i den gemensamma stammen. Varken den ene eller den andre av dem behöver mer sin gamla stam. Båda utgöra i den nya stammen ett nytt träd.

Det är av vikt, att vi allvarligt behjarta dessa ord. De ha sin tillämpning även på oss. *Allt söndrande* av Guds församling är i strid mot hela evangeliets anda och ord, och särskilt i strid mot det apostoliska ordet här. Jag menar nu icke det, att t. ex. på grund av lokala förhållanden en församling måste bildas på den ena platsen, en annan på den andra. Ej heller att en församling, som blir för stor, måste delas i smärre. Det måste så vara. Utan jag menar det, att de troende på en plats icke kunna vara en utan äro söndrade från varandra och mot varandra, så att den ena församlingen består av ett slags medlemmar, den andra av ett annat slag, såsom vi nu se i de olika kyrkosamfundet. Därför är det också viktigt och nödvändigt, att var och en, som förstår, vad Herren vill, beder, vittnar, arbetar för att, så vitt möjligt är, alla, som tro på Kristus, måtte förenas, måtte bliva *en enda människa, en församling i Kristus Jesus*. I samma mån, som Jesus Kristus får intaga de troendes hjärtan, blir det även så. Jesus Kristus tillhör icke den luterska församlingen, icke den metodistiska, icke den baptistiska, utan han är huvudet för den kropp, den församling, som omfattar alla, vilka genom tron äro förenade med honom, alldeles såsom kroppen omfattar alla lemmar, som äro i honom. Den församling, som från sig utstöter någon, som utgör en lem i Kristus, han förgriper sig på Kristus själv, alldeles såsom den, som hugger av en lem i kroppen, förgriper sig på kroppen själv. Och det är en mycket allvarlig och farlig sak.

Nu är det ju sant, att kristna i många avseenden: i begåvning, i naturanlag, i förstånd och åsikter kunna vara varandra ganska olika. Ja, så är det även med lemmarna i kroppen. Armen är icke sådan som foten, örat icke sådant som ögat. Ögat har icke samma förrättning att utföra som örat; ögat duger icke att utföra örats gärning. Sådana olikheter måste finnas. På samma sätt är det ock med lemmarna i Kristi kropp. De äro varandra olika. *Men allesamman bilda de en enda kropp, vars huvud är Kristus Jesus*.

Härom säger Paulus i Rom. 12: 4, 5: Såsom vi i en enda kropp hava många lemmar, men alla lemmarna icke hava samma förrättning, så äro vi, de många, en enda kropp i Kristus, men var för sig äro vi varandras lemmar. I 1 Kor. 10 säger han vid tal om nattvarens firande: Ett enda bröd är det; och en enda kropp äro vi i de många, ty alla hava vi del i det enda brödet. Och i Kol. 3: 15: Kristi frid regere i edra hjärtan, till vilken I ock blivit kallade i *en enda kropp*.

Märk: Han säger icke bara: en enda *ande*, utan en enda *kropp*. Vi få icke blunda för den saken och

* Vid dessa betraktelser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

inbilla oss, att det är bra, om vi bara »äro ett i anden» på ett osynligt sätt, såsom det nu så ofta säges, även om vi icke kunna utgöra *en enda kropp*. Nej, på alla de upplästa ställena talar aposteln Paulus om församlingen såsom *en enda kropp*. Och kroppen är synlig. I Gal. 3: 28 säger han också: Här är icke jude eller grek, här är icke träl eller fri, här är icke man eller kvinna, ty alla ären i *en enda* i Kristus Jesus.

Det är därför alldeles i strid mot aposteln's ord, när t. ex. sådana, som tro på Kristus, gå där enstaka för sig själva och icke vilja vara med i den kristna församlingskroppen, utan vilja »vara fria», såsom de säga. Något sådant ha apostlarna aldrig kunnat tänka sig. Det är lika onaturligt, som om armen ville vara för sig själv, fri från kroppen.

Det är också i uppenbar strid mot Guds ord, när i stället för församling bildas kottier av rika för sig och fattiga för sig, av lärda för sig och olärda för sig o. s. v. Men i församlingen behövas alla och alla behöva varandra. Skillnaden mellan träl och fri, mellan fattig och rik, mellan lärd och olärd är där upphävd. Alla lemmar i en kropp — även de svagaste — behövas där, ingen är överflödig eller onyttig, var och en har sin särskilda gåva och skall tjäna med den kraft och gåva, som han har.

Herren betraktar ingen annan förening såsom sin församling än den, i vilken det finns rum för alla, som äro lemmar i honom. Så snart en församling utesluter någon, som är en lem i honom, så har hon gjort om intet församlingen. Hon var kanske en gång en Kristi församling, men nu har hon blivit en sekt och intet annat. Låt vara, att hennes medlemmar äro troende kristna — sådant är visst möjligt. Men deras *förening* är ingen kristen församling i biblisk mening utan en sekt. Och det bör erkännas. Ty blir det icke erkänt, så blir det icke rättat.

För att rätt förstå läran om församlingens enhet måste vi noga märka, att Skriften gör en bestämd skillnad mellan att vara *en* och att vara *ett* i Kristus Jesus. Alla de bibelställen, vi nyss anför, handla om, hur Kristus vill i sig själv förena alla kristna till *en*, d. v. s. till en enda församling. Och på grund härav är det de förmanas att *vara ett*, d. v. s. ett i hjärta och sinne, ett i strävanden, i inbördes kärlek och frid. Att lemmarna tillsammans utgöra *en enda kropp*, det är en maning för dem att inbördes tjäna varandra och icke riva varandra. Om en främmande hand river och sårar min kropp, så kan ju det vara illa; men om min egen hand började att riva och sarga min kropp, så vore ju detta orimligt. Om sådant sker, så förstår man, att den människan förlorat förståndet.

Sammalunda förmanar aposteln, liksom Herren Jesus själv: Eftersom I ären *en* i Kristus Jesus, så varen *ett* till hjärta, håg och sinne. Det är icke alltsammans väl beställt med det, att de troende utgöra *en enda kropp*, en enda församling, utan de måste ock se till, att i denna kropp råder *ett hjärta* och *en själ*. Den kristna församlingen i Korint hade icke fallit sönder utan var fortfarande *en församling*. Och så långt var det rätt och bra. Men såsom vi se av Pauli första brev till henne, var inom henne parti och strid. Där rådde icke

ett hjärta och en själ. Och det var illa. Det gjorde aposteln djup sorg.

Se här en annan bild. Man och hustru äro genom äktenskapet *ett kött*. Men därmed är icke allt väl beställt. Ännu är ett nödvändigt för ett sant äktenskap, nämligen att i denna yttre enhet råder ett hjärta och en själ.

Se vi nu på förhållandena, sådana de äro i den närvarande tiden i detta avseende, så ha vi många anledningar att utbrista: Hur är det möjligt, att evangelium varit predikat och läst i så många hundra år, att människor varit troende i så många hundra år, och att det lika fullt är så ställt som det är, att de flesta församlingar äro allenast sekter, då det icke finnes rum inom dem för alla, som äro lemmar i Kristus! Tänk, vilken orimlighet: församlingar, som vilja vara kristna, ha icke rum för Kristi lemmar! O, Herre Gud, sänd oss din Ande till att verka liv och frid och enhet. Amen.

P. W.

Rom. 8: 26—28*

v. 26. Aposteln har i v. 23 talat om, huru vi själva sucka inom oss själva, väntande efter barnskapet. Nu tillägger han, att den helige Ande hjälper vår svaghet, i det att han suckar med, mänskligt talat.

Det ord, som aposteln begagnar, och som vi översatt med *hjälper*, betyder egentligen: *han tager i med oss*. Såsom ville han säga: när vi sucka, så tager också den helige Ande i och suckar med.

Att han *hjälper vår svaghet* vill säga, att han hjälper oss, som äro svaga. Detta är ett vanligt uttrycks-sätt. Så heter det t. ex. i Mark. 9: 24: Hjälp min otro, d. v. s. hjälp mig, otrogne, mig, som har svårt att tro. Sammalunda säger Paulus i 1 Tim. 6: 17: Hoppas icke på rikedomens ovisshet, d. v. s. hoppas icke på den ovissa rikedom. I Luk. 1: 48 säger Maria: Gud har sett till sin tjänarinns förnedring, d. v. s. till sin ringa tjänarinna.

Med svagheten kan Paulus mena vår vanmakt i allmänhet, men sannolikt åsyftar han här särskilt vår svaghet i att bedja, vilket man kan sluta av de tillagda orden: ty vad vi skola bedja, efter som det är nödvändigt, det veta vi icke.

Det händer ofta, att vi bedja om saker, som Gud icke kan giva oss, emedan det icke skulle vara gagneligt för oss. Läs ett exempel därpå i 2 Kor. 12: 8 f. Paulus bad där om något, som syntes honom alldeles nödvändigt, men fick till svar: Min nåd är dig nog. Märk för övrigt, att aposteln icke säger: *huru* vi skola

* Vid dessa uppsatser följes den översättning av Nya Testamentet och Psaltaren, som utgivits av lektor P. Waldenström (textupplagan).

bedja, utan: *vad* vi skola bedja om. Icke blott det förra utan ock det senare måste Anden lära oss. Därför är det nödvändigt, att vi alltid överlåta oss åt Guds vilja, såsom Frälsaren gjorde, när han bad, att kalken skulle gå ifrån honom, men tillade, att Guds vilja måtte ske.

Det var en gång en man, som klagade för Luther, att det gick honom så mycket emot. Luther frågade: »Plägar du bedja den 3:dje bönen?» »Naturligtvis», svarade han. Luther tillade: »Sluta med det, så kanske det kommer att gå bättre i överensstämmelse med din egen vilja.»

Alla Herrens vägar äro godhet och sanning (Ps. 25), även när det går i strid mot, vad vi önska, ja, till och med vad vi anse nödvändigt. Därför böra vi, när Herrens vägar förekomma oss underliga, läsa Frälsarens ord: Vad jag gör, vet du icke nu, men du skall få veta det härefter (Joh. 13: 7).

Anden beder, säger aposteln, för oss. Om Kristus heter det också, att han lever alltid för att bedja för oss. Märk för övrigt, huru Anden här framställs såsom en verklig person, icke bara såsom en viss andlig kraft, som den troende får.

Outsägliga suckar, d. v. s. suckar, som icke kunna klädas i mänskliga ord. Huru ofta får icke den troende förnimma detta!

v. 27. Det är i de troendes hjärtan, som den förebedjande Andens suckar uppstiga, och Gud, som rannsakar hjärtan, vet, vad dessa suckar innebära, även om de icke kunna klädas i mänskliga ord. Jag förstår hjärtats tankar fjärran efter, heter det i Ps. 139: 2. Tänk vilken tröst!

Enligt Guds vilja, d. v. s. Andens suckar äro alltid i överensstämmelse med Guds vilja, ty detta suckande innebär alltid en full överlåtelse åt Gud och hans goda behag.

v. 28. Paulus har i v. 17 talat om, att på lidande måste följa en evig härlighet. Som bevis därpå har han anført dels skapelsens längtan (v. 19 f.), dels de troendes egen suckan (v. 23 f.), dels Andens suckan (vv. 26, 27), och nu tillägger han, såsom ytterligare grund, de troendes medvetande därom, att allt samverkar till godo för dem.

För dem, som älska Gud. Paulus säger icke: för dem, som tro på Kristus, ehuru det går på ett ut, utan han *betonar*, vad som är det utmärkande för de troende, och som utgör grunden därtill, att allt måste samverka till godo för dem, nämligen, att de stå i ett rätt kärleksförhållande till Gud. Det är också denna kärlek till Gud, som framträder i deras suckan till honom och längtan efter full förening med honom. Om någon längtar av hela sitt hjärta efter en annan och åstundar att för alltid få vara med honom, så är det ett uttryck för, att han av hjärtat älskar honom.

När Paulus säger *allt*, så böra hans ord icke på något sätt inskränkas. Låt vara, att han närmast avser det lidande, som vederfares de troende, så inuefattar dock ordet *allt* icke bara detta. Den som står i det förhållandet till Gud, att han överlåter sig helt åt honom och tager allt, som kommer, såsom utav hans hand, det vare ljuvt eller lett, han kan också vara viss, att ingenting kommer utan Guds tillskyndelse, icke ens så

mycket som att ett hårstrå faller av hans huvud. Men kommer det från Gud, som är kärleken, då måste det också vara till godo för den, som får det. Märk, huru Frälsaren tog det lidande, som vederfors honom, såsom en kalk, som räcktes honom av Gud. Låt vara, att det skedde genom fiender, den kom ändå från Gud. Det tjänade också till hans eget fullkomnande och till vår frälsning, således i högsta mening till godo. Samma är förhållandet med allt, vad Gud sänder oss, det må vara framgång eller motgång, vinst eller förlust, rikedom eller fattigdom. Allt skall samverka till godo, d. v. s. till frälsning för oss.

På detta ställe förekommer i de gamla grundtexterna en annan läsart, som, översatt på svenska, lyder så: »Vi veta, att Gud samverkar i allt till godo för dem, som älska Gud». Det giver också en mycket god mening. Just emedan Gud är med i allt, som händer de trogna, just därför verkar det till godo för dem.

P. W.

Den kristna församlingens uppgift.*

II.

Men för det andra har den kristna församlingen fått på sin lott att vara världens ljus och jordens salt (Matt. 5: 13, 14). Visserligen har församlingen intet eget ljus att lysa med, men hon är skickad att såsom en gyllene ljustake (Upp. 1: 20) uppbära och sprida det gudomliga ljuset, vilket i och genom Kristus, rättfärdighetens sol, har uppgått över jorden. Det är med hänsyn till denna församlingens uppgift, som aposteln Paulus i 1 Tim. 3: 15 kallar henne för *sanningens pelare och grundfäste*. Icke så att förstå, som skulle sanningen i och för sig vara beroende av församlingen. Sanningen vilar ju på Herren och behöver ej för sin egen del något stöd av eller genom människor. Men för att sanningen skall kunna framträda och göra sig gällande i världen, behöver den en bärare och ett grundfäste. Och detta har Herren uppdragit åt den kristna församlingen att vara. Det är hennes härliga uppgift att i världen bevara, förkunna och upprätthålla den gudomliga sanningen och sprida det himmelska ljuset. Under sitt köttis dagar uppenbarade Kristus sanningen och ljuset i sin mänskliga gestalt. Men sedan han genom sin död och uppståndelse besegrat fienderna och återtagit sin härlighet på Majestätets högra sida i höjden (Ebr. 1: 3) samt utgjutit Anden över sitt folk, har han givit församlingen i uppdrag att uppbära och förkunna den eviga sanningen. Detta angav Herren tydligt för sina lärjungar, då han på uppståndelsedagen sade till dem: Såsom Fadern har sänt mig, så sänder ock jag eder (Joh. 20: 21). Och strax före sin himmelsfärd påminde han dem om det samma, sägande: I skolen undfå kraft, när den helige Ande kommer över eder, och I skolen vara mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och intill jordens ände (Apg. 1: 8).

* Föreläsning vid predikantmötet i Sollefteå den 14 maj 1909 av distriktsföreståndare Aug. Johansson. Forts. från nr 21.

Härmed är då uppenbart, att det är åt den kristna församlingen, som Herren har överlämnat det stora uppdraget att handhava och bedriva *mission* bland jordens folk. Missionsbudet: Gån ut och gören alla folk till lärjungar (Matt. 28: 19), gällde icke bara Jesu första lärjungar. De orden ljuda till Guds församling under alla tider. Och för utförandet av det stora missionsverket i världen giver Herren alltfört de erforderliga gåvorna. Och det gäller för församlingen att väl taga vara på varje gåva. Ingen enda är överflödig eller obrukbar. Alla behövas i det stora verket. Men de böra ock fördelas så, att varje nådegåva kommer på sin rätta plats. Och att leda denna sak är den helige Andes verk i och genom den kristna församlingen.

Det budskap, församlingen har att förkunna för att upplysa den i syndens mörker döende världen, är Guds ord, Kristi evangelium. Detta är ännu i dag en *Guds kraft* till frälsning för var och en, som tror (Rom. 1: 16). Och ju trognare församlingen vidbliver och förkunnar detta sanningens ord, sådant det är oss givet i de Heliga Skrifterna, desto större segrar skola vinnas för Kristi rikssak på jorden. Ingen makt i världen kan besegra sanningen. Den går fram och segrar över allt.

Vidare eller för det tredje har Herren överlämnat åt sin församling att förvalta *dopet* och *nattvarden*. Dessa nådemedel höra tillsamman med Guds ord. Och lika litet, som Kristus kallat de ogudaktige att förkunna evangelium, lika litet har han kallat dem att förvalta dopet och nattvarden. Det bör betonas med allvar, att det är till den kristna församlingen, som Herren överlämnat dessa dyra nådesskatter. Och det är hennes skyldighet på samma gång som saliga förmån att förvalta alla de nådemedel, som alla goda gåvors givare förlänat henne. Och sättet för utförandet av dessa heliga handlingar har Herren angivit i de Heliga Skrifterna.

Men skall nu församlingen såsom en Herrens tjänarinna kunna fylla sin stora och ansvarsfulla uppgift, så är det nödvändigt, att hon står i den allra innerligaste gemenskap med Kristus, församlingens huvud och Frälsare. Hans gudomliga livskrafter behöva oupphörligt genomströmma henne. Hans varma, innerliga kärlek behöver alltid brinna på hennes altare, så att varje medlem må kunna älska Herren och sin nästa. All synd och allt världsligt väsende bör utan skonsamhet avlägsnas från denna Herrens helgedom. Ty helighet höves Herrens hus.

Det bör vara varje enskild medlems plikt att göra sitt bästa för församlingens väl. Om Kristus heter det, att han älskat församlingen och givit sig själv ut för henne (Efes. 5: 25). Och i den mån varje medlem vinnlägger sig om att älska församlingen och giva sig ut för henne genom att tjäna och gagna, i samma mån uppbygges hela församlingen och skickliggöres att fylla sin höga och heliga uppgift.

Men honom, som förmår göra utöver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss, honom vare ära i församlingen genom Kristus Jesus bland alla släkten i evigheters evighet. Amen.

Mitt rike är icke av denna världen.

Adventspredikan av P. Waldenström.

Text: Joh. 18: 36, 37.

II.

Men detta rike är ett rike av Gud. Det är icke av människor, såsom denna världens riken, vilka ofta äro upprättade av människor genom deras våldshandlingar. Gud är dess herre. På många ställen i Nya Testamentet kallas det därför ock *Guds rike*.

Det kallas vidare för *Kristi rike*, emedan Kristus skall vara konung i detta rike, tills han lagt alla sina fiender till sin fotapall. Då skall han överlämna riket och makten åt Gud, Fadern, och själv vara Fadern underlagd, och Gud skall vara allt i alla. Detta är den stora avslutningen (1 Kor. 15).

Ja, förvisso, detta rike är icke ett rike av världen. Denna världens riken äro växlande och föränderliga. De äro såsom de mänskliga familjerna: de stå upp, de ha sin blomstringsperiod, och så gå de tillbaka och försvinna alldeles. Men när Kristi rike kommer, skall det, såsom psalmisten säger, vara ett rike för alla evigheter. Där skall icke räknas år eller perioder, utan det är ett rike för alla evigheter.

Denna världens riken växla alltjämt regeringsform, men i Kristi rike finnes ingen sådan växling, ty där rättfärdighet råder, behövs icke någon regeringsform. Gud är där allt i alla, och med sin Ande regerar han och råder i alla och allting. I de jordiska rikena stiger den ene konungen ned från sin tron och en annan stiger upp på densamma. Ibland sker det till följd av revolution. Endast under min korta levnadstid ha åtminstone tio konungar och presidenter blivit störtade. Och vad som ej störtas, måste lägga ned sin krona inför dödens majestät. Döden är den, som genom synden råder över allt kött. Men i Kristi rike är det icke så. Han var död, men stod upp för att leva från evighet till evighet. Han bar under sitt förnedringstillstånd en krona av törne, men i sin härlighet bär han en krona av — ja, vem kan väl säga det? Det är en krona så mycket förmer än alla gyllene och diamantkronor, konungar bära, som en diamantkrona är förmer än en törnekrona. Men icke allenast det, utan i hans rike skola alla tjänare, som hört honom till och varit honom trogna, regera med honom och skina såsom solen i deras Faders rike. Där skall icke vara någon rangskillnad mellan höga och låga, ingen skillnad mellan grevar och baroner och ofrälse folk, utan alla skola vara ett i Kristus Jesus. Ja, många, som här varit de yttersta, skola där vara de främsta och tvärtom. Ingen kan framställa sig såsom härskare i det riket, enär alla, som äro där, äro bröder till honom, som sitter på tronen, såsom Frälsaren sade: Gå och säg till mina bröder: jag far upp till min fader och eder fader och till min Gud och eder Gud. Ett rike, där alla äro konungens barn eller bröder, är otänkbart på jorden, men så skall det vara i himlarnas rike.

Denna jordens konungar äro ganska vanmäktiga. De kunna visserligen vilja och försöka att åstadkomma

många goda saker. Snart finna de dock, hur litet de i själva verket förmå, och hur inskränkt det område är, inom vilket de hava att röra sig. Men konungen i detta rike är Herren av himmelen, den allsmåttige. Han skall råda över allt.

När detta rike kommer, veta vi ej, men vi veta, att det *skall* komma. Många säga, att det är fördröjelse, därför att Herren ännu dröjer. Men Gud fördröjer *icke* sitt löfte, anmärker aposteln Petrus. Men han har tålmod och väntar på människors sinnesändring, ty han vill icke, att någon skall förgås. Och vad vi säkert veta, är, att innan riket kommer, skall evangelium predikas för alla hedningar, slakten och folk och tungomål. Därför sade Jesus till sina lärjungar: Gån ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Faderns, Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt, det jag har befallt eder.

Vi, som nu leva i tron på Herren Jesus, kunna därför göra mycket för att påskynda hans rikets tillkomme, nämligen därigenom att vi med all kraft sprida ljuset av evangelium ut bland folk, som sitta i mörker och dödens skugga. Låt oss göra det. Aposteln Petrus beder ock, att vi på det sättet skola påskynda Herrens tillkommelse.

Hans rike är, Gud vare lov, icke härifrån. Därför är det icke heller ett rike, som kan bäva, såsom denna världens riken. I den närvarande tiden stå inga troner säkra. Alla troner i världen skaka och alla riken vackla och falla sönder. Det är en feberaktig iver över hela världen att med de oerhördaste uppoffringar åstadkomma mordverktyg för att i det längsta hålla rikena vid makt. Alla härskare känna marken bäva under sina fötter. Men Guds rike kan icke bäva, utan det består evinnerligen. Det är ett rike, som vilar på Guds makt, kraft och sanning. Det *kan* icke bäva. Saliga äro alla de, som höra detta rike till, saliga alla de, som äro denna konungs barn och tjänare och hava löfte att en gång få samlas uti hans boningar, dit Jesus gått att bereda dem rum.

Men då sade Pilatus: Så är du då en konung. Och han lade tonvikt på ordet du. Han pekade på honom och sade: »Du — skulle du vara en konung?» Man må nu icke undra på, om Pilatus kände sig stött. Jesus svarade: Du säger det, *jag* är en konung. I grundtexten ligger det stark tonvikt på ordet jag. Frälsaren träder här fram i konungsligt majestät. Här står han icke som tjänares tjänare och som den ringaste bland alla ringa. Nej, *jag är en konung*, säger han. Och han hade väl kunnat säga: Jag är *konungen*; det finns icke någon mer konung än jag. Alla andra konungar äro endast skuggor av en konung. Inom kort skördar döden dem alla; deras kroppar multna såsom alla andra dödligas kroppar. Men jag är konungen. Jag är himmelens och jordens Herre. Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Mig har Gud givit makt över allt kött. Allt det Fadern är och har, det är och har även jag. Såsom han sade till Fadern: »Allt ditt är mitt och allt mitt är ditt, och jag är förhålligad i mina lärjungar.

Låt oss böja oss ned för detta majestät. Alla konungar hava ett majestät över sig, nämligen döden.

Men döden har ock ett majestät över sig, och det är Jesus Kristus, han som var död, men stod upp från de döda och trampade döden och dödens härskare, djävulen, under sina fötter. Därför säger aposteln Paulus, att såsom döden till följd av synden kommit till konungavälde över alla människor, skola de, som mottaga rättfärdighetens överflödande gåva, komma till konungavälde över döden i Kristus Jesus, genom vilken de hava denna rättfärdighet. Vi behöva alls icke vara rädda, när havet rasar och svallar. Vi behöva icke vara rädda, när världshavet och furstar och andra resa sig upp mot Herren och hans smorde. *Jag* är en konung, säger Frälsaren. Och jag är en konung icke för tillfället utan för eviga tider. Jag är icke en konung, vars makt är inskränkt och ändlig, utan jag är en konung med oändlig och oinskränkt makt. Och vi skola säga: *Vår* konung; han är *konungen*. När världshavet bullrar, så att för dess bullers skull bergen bäva och vackla, skola vi säga: Vår Herre Kristus, han är konungen, och hans rike består evinnerligen. Det darrar icke, det skakar icke i något hörn. När bergen vackla och högarne falla och troner stjälpas omkull, då står Herrens tron. Den store svenske skalden Wallin, som skrivit så många härliga psalmer i vår svenska psalmbok, säger om Dödens ängel:

»Hans fot lustvandrar och stjälpas troner.
Och Alexandrar, Napoleon,
De herrar fordne i högan loft,
De äro vordne en handfull stoft».

Men en tron står, och det är Jesu Kristi, vår Frälsares, Guds enfödde Sons tron. Hans rike är ett rike för alla evigheter.

Jag är konung. Därtill är jag född och därtill är jag kommen. Jag är kommen ifrån Fadern, kommen hit i världen, att jag skall vittna för sanningen. Det är allenast genom uppenbarande av den gudomliga sanningen, som Jesu herravälde går fram i världen. Vad som vinnes genom sanningens predikan, det är vunnet, men vad som vinnes genom andra medel, det är icke vunnet, utan det är förlorat. Låt oss därför icke begagna köttliga vapen utan endast sanningens uppenbarelse. Det är det anfallsvapen, aposteln Paulus begagnade: Andens svärd, som är Guds ord. Och de skyddsvapen, han använde, voro trons sköld, hoppets hjälm och rättfärdighetens pansar. Andra vapen skola ej heller vi taga på oss.

Ja, låt oss följa denne konung, vår Herre Jesus Kristus. Och låt oss vara glada, ja, varför icke säga, låt oss vara *stolta* att tillhöra en sådan Herre och konung. Såsom det gives en syndig stolthet, så gives det ock en berättigad stolthet. Och denna träder fram hos Kristus, när han säger: Jag är en konung, därtill är jag kommen, att jag skall vittna för sanningen. Denna stolthet framträder även hos aposteln Paulus, när han säger: Jag har arbetat mer än de alla, dock icke jag, utan Guds nåd, som är i mig. Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron, härefter är mig förvarad rättfärdighetens krona.

Det känns utesägligt tryggt att vara en soldat i hans här, ett led i den procession, som tågar till ära, såsom vi sjunga i en sång:

Då småsinta världen med gruset är nöjd,
Och synden och flården är all hennes fröjd.
Då följer jag, segrande härar, med er,
Som tågen till ära vid korsets banér.

Låt oss följa honom. Han är Herren, han är seg-raren. Och det är alltid gott att vara med på den sida, där man vinner och segrar. Och Herren skall vinna.

Var och en, som är av sanningen, säger Jesus vidare, han hör min röst, d. v. s. var och en, som verkligen vill sanningen, han hör min röst. De, som icke vilja sanningen, höra icke hans röst utan andra röster. Men då kan man fråga: »Alla dessa vetenskapsmän, som forska efter sanningen och komma på sidan om Skriften, kunna icke de säga, att de vilja sanningen?» Jo, de vilja veta sanningen om solen och månen och stjärnorna och allt annat. Men det är två sanningar, som de icke vilja lära känna: sanningen om Gud och om sig själva. Och det är dock dessa sanningar, som vi först och framför allt måste vilja veta, om vi skola kunna sägas vara av sanningen. Det visar sig ock alltid, att så snart en människa kommer därtill, att hon allvarligt vill känna sanningen om Gud och om sig själv, så följer hon Kristus och hör hans röst samt slår dö-vörat till för alla andra. Varenda en, som vill sanningen, han hör Jesu röst.

Då sade Pilatus: Vad är sanning? Och det sade han förvisso med förakt. Vem kan veta, vad som är sanning? Ja, när man ser, hur den mänskliga vetenskapen far hit och dit, fram och tillbaka med sina gissningar, och giver ut dessa för att vara, vad de aldrig varit, då må man väl vara färdig att fråga: Vad är sanning? Hur skall man finna sanningen? Men så kommer Jesus och säger: Jag är vägen, sanningen och livet. Vill du veta sanningen, så följ honom. Kristus är sanningen. Han har förkunnat sanningen om Gud, om världen, om frälsningen, om det eviga livet, sanningen om såväl de troendes salighet som deras förtappelse, vilka förakta honom. Såsom han säger: Den, som tror Sonen, har evigt liv, men den, som icke hörsammar Sonen, skall icke få se livet, utan Guds vrede förbliver över honom.

Låt oss taga sanningen av hans mun. Den, som tager sanningen av hans mun och mottager den i hjärtat, får ock erfara dess kraft. Men den, som tager villfarelsen, får erfara dess inverkan. Genom den vetenskap, som avviker från Guds ord, har ingen blivit förd till Jesus eller till Gud. Den tro, som förbliver vid Jesu ord, den har dragit och den drager själar till Gud, medan däremot den vetenskap, som avviker från Guds ord, visar sin art däruti, att den drager människorna ned till jorden, gör dem jordiska, gudlösa.

Må vi därför följa Jesus. Han har icke lämnat oss i okunnighet om den sanning, vi behöva veta för att finna vägen. Må Gud giva oss den rätta kärleken till sanningen, så att vi på allvar bedja: Herre Jesus, led mig i din sanning. Och har jag icke funnit sanningen, så led mig till din sanning och uppenbara dig själv för mig. Låt ljuset skina in i mitt hjärta, att mörkret må skingras. Amen.

Svar på brev.

I 1 Petr. 1: 3—5 säger aposteln: Välsignad vare Gud och vår Herre Jesu Kristi fader, han som enligt sin stora barmhärtighet har fött oss på nytt till ett levande hopp genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda, till ett arv, som är oförgångligt och obesmittat och ovansklit, förvarat i himlarna till eder, som i Guds kraft bevaras genom tro till en frälsning, som är beredd att uppenbaras i den yttersta tiden.

Med anledning härav har en broder skrivit och frågat, om det beror uteslutande på Guds makt, att vi bliva bevarade och komma i besittning av den frälsning och det arv, som aposteln där talar om. Beror det icke i något avseende på medverkan av oss? frågar han. Huru skall jag då förstå sådana ställen, där Herren och apostlarna tala om vaksamhet, trohet, uthållighet o. s. v., såsom t. ex. Pauli ord: Verken med fruktan och bävan eder egen frälsning (Fil. 2: 12) och Herrens ord: Den som håller ut intill änden, han skall varda frälst (Matt. 10: 22).

Nu inser jag mycket väl, varför han frågar på detta sätt. Utan tvivel är det många, som trösta på Guds makt på ett sådant sätt, att de icke tycka det är så noga med, huru de själva bete sig. Därav födes en lösaktig kristendom eller, rättare sagt, ett lösaktigt väsende, som falskeligen benämnes kristendom eller kristen tro.

Det är först alldeles klart, att det är på Guds makt det beror, att vi skola vinna frälsning. Vår egen kraft ej hjälpa kan. Men Gud har givit oss nådemedel, genom vilka han vill bevara och uppfostra oss för den eviga härligheten, och han har även anvisat, huru vi skola begagna dessa medel. Om vi försumma detta, så hava vi icke något Guds löfte, att han genom sin makt skall bevara oss till frälsning.

Låt oss taga ett annat exempel. Det är på Guds makt det beror, att vårt lekamliga liv uppehålls, näres, stärkes o. s. v. Men till detta har han givit oss lekamliga medel och anvisning, huru vi skola begagna dem. Om nu någon t. ex. icke vill äta den mat, som Gud giver, så vore det fåfängt, om han tröstade på Guds makt och sade: »Det är Guds makt, som skall uppehålla mitt lekamliga liv». Så dum är ingen heller. Eller om någon skulle vanvårda sin hälsa på ett mer eller mindre lätt-sinnigt sätt, så vore det ju dåraktigt, om han sade: »Det beror icke på mig själv, det beror på Guds makt, huruvida jag skall få behålla hälsan eller icke». Nej, nog beror det på Guds makt, att hälsan blir bevarad, men Gud har bestämt vissa medel och vissa lagar, genom vilka och efter vilka han vill verka. Rätta vi oss efter dem, så skall han genom sin makt bevara oss, men försumma vi medlen och bryta vi emot lagarne, så må vi icke berömma oss av några löften om Guds bevarande makt.

Det låter visserligen mycket evangeliskt, när man på ett sådant sätt predikar om Guds nåd och Guds bevarande makt, att man alldeles blundar för, vad skriften ställer för uppmaningar till de troende själva. De troende äro icke några tomma skal eller dockor, i vilka Gud genom sin Ande verkar, utan de äro levande, and-

liga personligheter, frigjorda genom tron på Kristus, åt vilka Gud icke allenast givit stora och härliga löften om en evig salighet, utan även anvisning på den väg, som de hava att gå, om de vilja komma fram till målet. Därför säger också Herren Jesus till dem, icke så här: »När du har kommit till tron, så är allt bra, sedan kan det just vara detsamma, hur du förhåller dig, Guds makt skall bevara dig till evig salighet». Utan så säger han: Vaken och bedjen, att I icke fallen uti frestelse. Bliven i mig. Vandren i helgelse. Hållen ut intill änden. Det är gott, att I haven blivit troende och kommit in på vägen. Men I ären icke ännu framme. Tröttnen icke i loppet. Viken icke av. Den som håller ut intill änden, han skall bliva frälst. Men den som stannar, honom går det, såsom det gick Lots hustru.

En predikant skriver till mig och säger, att någon för icke längesedan yttrat, att lektor Waldenström påstått, att *det hade varit för Gud en ringa ting att frälsa mänskligheten utan Kristi blodsutgjutelse och korsdöd*. Nu vill han veta, om jag verkligen sagt någonting sådant. Därtill kan jag svara genom att hänvisa till allt, vad jag har skrivit. Luther säger, att »detta hade Gud kunnat göra på tusen sätt». Johan Arndt uttalar sig ungefär i samma riktning. Det har jag även någonstades i mina skrifter anført och därav tagit anledning att visa, *huru orimlig och obiblisk en sådan tanke är*. Tror någon, att Gud skulle hava begagnat det sätt, som nu skedde, därest det hade varit möjligt att genomföra frälsningsverket på något annat sätt? För min del synes en sådan tanke till den grad oförnuftig, att jag icke kan förstå, huru den kunnat uppkomma i en kristen hjärna.

Hela historien erinrar mig emellertid om en annan händelse. Statsrådet Wennerberg hade uppmanat mig att söka Mariestads pastorat och försäkrade mig alldeles visst, att jag skulle få det. När det kom till stycket, utnämndes emellertid en annan. Jag gick upp till honom och frågade om orsaken. Han svarade: »Det är omöjligt att giva lektorn ett pastorat, när han har uttalat en sådan förskräcklig lära som att djävulen fått lösepenningen». Det hade predikanten Lindberg sagt honom. Jag frågade, var det stod i mina skrifter. Han tog ner min skrift om försoningens betydelse. Jag slog upp stället och visade honom, huru jag där talade om, att *de gamla kyrkofäderna drevo den läran*, men tillika framhöll det oförnuftiga och obibliska i densamma. Statsrådet blev en smula förbluffad, men så sade han: »Ja, då står det väl på något annat ställe i lektorns skrifter?» Jag genmälte: »Alltså vet statsrådet bättre än jag, vad jag har skrivit.» Därvid blev det. Och Gud räddade mig från pastoratet.

P. W.

Det är gott att börja väl, men ändå bättre att sluta väl, och allra bäst att göra båda delarna.

En mycket fin julklapp

kan var och en missionsvän finna att giva till släktingar eller bekanta, om han därtill väljer den upplaga av

Bibeln eller Nya Testamentet

i förening med Missionsförbundets sångbok,

som Sv. Missionsförbundet har att erbjuda.

Nya Testamentet med Psaltaren och sångboken tryckt på fint, tunnt papper, fint inbunden med guld-snitt, kostar icke mer än 4: 50. Hela Bibeln med sångboken, tryckt på likadant papper och lika fint inbunden, kostar icke mer än kr. 8: 50 eller kr. 9: —, det senare ifall pärmarne äro öfvervikta.

När man skall giva sina vänner eller bekanta en julklapp, så bör man giva dem någonting av bestående värde, och det har man i dessa upplagor av Bibeln och sångboken.

En annan, mycket fin och intressant julklapp är Svenska Missionsförbundets kalender

Ansgarius,

som innehåller synnerligen värdefulla uppsatser och därjämte i år är försedd med 4 kolorerade planscher, av vilka 3 innehålla bilder från Wittenberg, den stad, som utgjorde medelpunkten för Luthers egen verksamhet.

P. W.

Arbrå missionsförenings nya missionshus

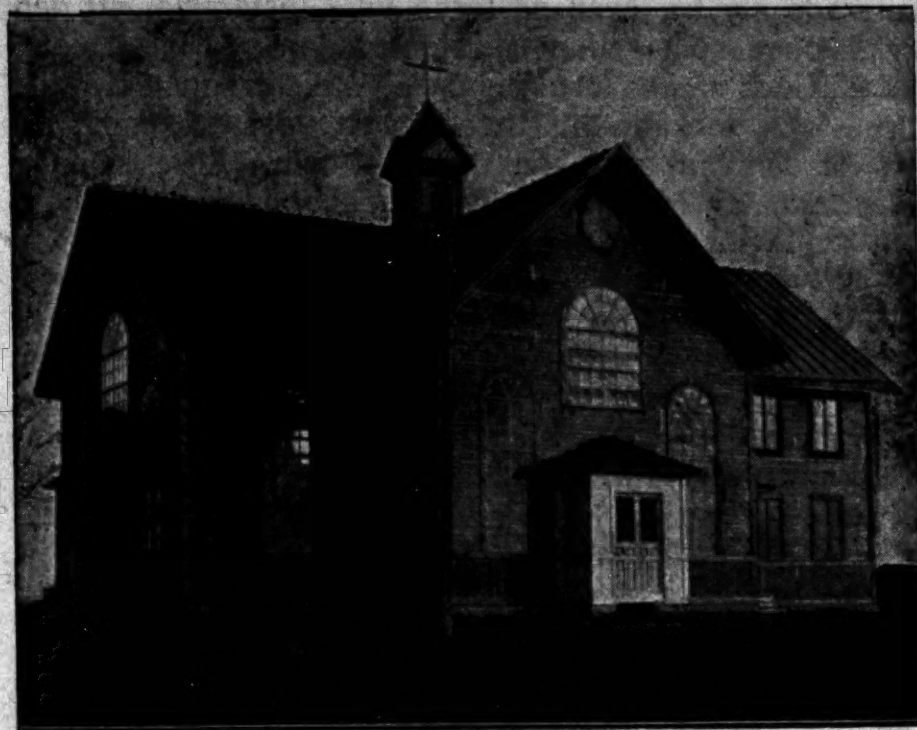
i Hof, Vallsta, invigdes söndagen och måndagen den 14 och 15 novomber.

Missionshuset, som är byggt i korskyrkostil, har fasta sittplatser i stora salen för 631 personer och i lilla salen för 120 personer. Dessutom finns vaktmästarebostad och 2 rum och kök samt ett kök för missionsföreningen. Elektriskt ljus är inlett.

Vännernas offervillighet har varit stor och är värt allt erkännande. Närmare 400 timmer ha blivit skänkta, och alla körslor hava gjorts gratis. Av enskilda personer ha följande gåvor blivit skänkta: 1 orgel av Östlunds och Almkvists fabrikat, 1 ljuskrona, stolar och korkmatta för talareestraden, bänkar och stolar för lilla salen o. s. v. De kontanta utgifterna stanna mellan 8- å 9 tusen kronor tack vare vännernas rikliga enskilda gåvor och gratis utförda arbeten. Guds välsignelse har synbarligen vilat över arbetet hela tiden.

Vid invigningen, som var en stor högtid, medverkade församlingens predikant, A. Myrbäck, d:r P. Hedström, Stockholm, E. F. Holmstrand, Örebro, L. Lindgren, Lingbo, och distriktsföreståndaren J. Erixon, Gäfle.

Vile nu Guds välsignelse över församlingen i Arbrå och över verksamheten i det nya missionshuset!

Missionshuset i Hof, Wallsta.

*Invigningssång.***Mel.: Gudakärlek utan like.*

Samfällt klinge jubelsången,
Högt och rent till orgelns brus!
Ty i dag för första gången
Samlas vi i detta hus.
Inga missjud oss må störa
I vårt kära samlingsrum,
När vi mötas för att höra
Fridens evangelium!

Duka, Herre, själv härinne
För ditt folk ditt rika bord!
Sänd till vart bedrövat sinne
Din hugsvalans ljuva ord!
Hårda hjärtan må du röra,
Jesus, med ditt varningsrop.
Många själar värdes föra
Till din hjord, din frälsta hop.

Tänk, o Fader, på vårt bästa
Och sänd trogna vittnen hit.
Och när helst de hos oss gästa,
Fyll dem med din kraft, ditt nit.
Giv, att deras tal må bli
Ljuvligt och med salt bemängt.
Men för ulven, som vill riva,
Håll vårt hus för alltid stängt.

Herre, vi dig vilja dyrka,
Som du oss i ordet sagt.
Helga så vår nya kyrka,
Håll om henne vård och vakt.
Över oss vi nederkalla
All din nåd, o Jehova. —
Till din himmel sist oss alla
Samla, Gud. — Halleluja!

H. Myrbäck.

* Skriven till invigningen av missionshuset i Hof, Vallsta.

Missionssekreterare Sjö- | Sekreteraren, som hade kon-
holm hemma igen. | ferensens och styrelsens upp-
drag att inspektera vår mission i Kaukasien, återvände
till Stockholm den 25 nov. efter en i allo lyckosam resa.
Rörande hans erfarenheter under resan hänvisa vi till
de brev, som stå införda i tidningen Missionsförbundet.

Nyréns efterträdare | Såsom vi redan förut ha med-
på expeditionen. | delat, har predikant Nyrén upp-
sagt sin plats på Expeditionen och kommer att fortsätta
sitt arbete inom Södra församlingen i Stockholm. Mis-
sionsutskottet beslöt med anledning härav på sitt sam-
manträde den 26 nov. att förnya kallelsen till missionär
K. J. Gustafsson, Växiö. Han har öck redan svarat, att
han antager kallelsen. Under loppet av januari månad
kommer han att tillträda platsen.

Missionsfesten | Vi hava icke väl hunnit avsluta offer-
Annandag jul. | veckan och skörda resultaten av den-
samma, förrän vi få bereda oss på hållandet av ännu
en missionsdag. Julen står nämligen för dörren, och
då hava vi, som våra vänner känna till, vår största
missionsdag, nämligen Annandag jul, då missionsspar-
bössorna tömmas. Vi skola i nästa nummer införa ett
litet program för denna offerdag, men vi vilja redan nu
påminna våra predikanter och församlingsledare om att
i god tid rekvirera sparbössor för utdelning vid detta
tillfälle. Vi äro försedda med ett stort lager sådana och
stå med glädje till tjänst åt alla, som vilja ha. Som
bekant är, utdelas dessa gratis.

Dagarna före jul brukar det vanligen vara mycket
att göra på Expeditionen, så att man knappast hinner
med att expediera alla order i tid. Vi äro därför tack-
samma att ju förr dess hellre få motse rekvisitioner på
sparbössor.

Missionskalendern | Såsom synes av annonsen i denna
Ansgarius. | och andra tidningar, föreligger vår
missionskalender färdig sedan en månad tillbaka. En stor
del av upplagan är också redan såld, och dagligen ingå
rätt stora rekvisitioner. Vi hava också från många håll
erhållit varma vitsord om densamma. Vår önskan är,
att den måtte få vara en liten budbärarinna med häls-
ningar från Missionsförbundet och dess många mis-
sionärer i hednavärlden till våra många missionshem i
Sverige. Ännu är det icke för sent att rekvirera kalen-
dern, och vi uppmana dem, som icke ännu skaffat sig
den, att göra det ju förr dess hellre.

Våra prenumerant-samlare. | Under förliden vecka utsändes från Expeditionen ett cirkulär till de personer, som pläga vara oss behjälpliga med att samla prenumeranter på våra tidningar. Detta cirkulär var åtföljt av blanketter för att därigenom i någon mån underlätta prenumerationsarbetet.

Men då vi motse, att många, som icke förut deltagit i detta arbete, från och med detta år vilja bliva sådana medarbetare, skola vi med nöje sända nämnda cirkulär och blanketter till alla dem, som önska erhålla sådana. Vi må nämligen icke förgäta, att spridandet av missionstidningar och andra goda tidningar är ett mycket betydelsefullt missionsarbete. Våra tidningar äro de organ, som förmedla förbindelsen mellan de enskilda församlingsmedlemmarna och Missionsförbundet i dess helhet, mellan missionsvännerna i hemlandet och våra missionsarbetare uti hednavärlden. Vi hava också haft glädjen att under de gångna åren få se stora frukter av tidningarnes mission. För övrigt hänvisa vi till den anmälan, som återfinnes på första sidan i detta n:r.

Tidningarna Ungdomsvännen och Barnavännen. | I samband med påminnelsen om våra äldre missionstidningar vilja vi också påminna våra läsare därom, att tidningen Ungdomsvännen från och med nästa år kommer att utgå såsom Svenska Missionsförbundets tidning för de unga. Visserligen tillstålla vi församlingarna cirkulär härom, men dessa rader torde komma under ögonen på några, som icke fått se ett dylikt cirkulär.

Likaså erinra vi om, att tidningen Barnavännen är Missionsförbundets organ för de små i hemmet och söndagsskolan. Låtom oss göra, vad vi kunna, även för dessa publikationer. Det behöves så väl, synnerligen i vår tid, då vi hava en sådan uppsjö av tidningar och böcker, att se till, att vi få goda sådana i händerna både på yngre och äldre.

Provexemplar till utdelning av alla våra tidningar sändas på begäran franko.

Kyrkomötet på Missionsskolan. | Måndagen den 22 november på eftermiddagen gästades vår Missionsskola på Lidingön av åtskilliga medlemmar av det nu avslutade kyrkomötet. Lektor Waldenström hade inbjudit samtliga mötesdeltagarna, av vilka dock ett stort antal voro förhindrade att komma. De, som infunno sig, voro ärkebiskopen, biskoparne von Schéele, Bergqvist och Lönegren, kontraktsprostarne Lövenmarck, Åkerström, Odén och Ljungqvist, lektorerna Sæve och Rosengren, professor Ribbing, landshövding Siöcrona, godsägare Berg, riksdagsman Daniel Persson i Tällberg och landstingsman Ocklind. Under lektor Waldenströms ledning besågos de olika våningarne och lokalerna. Därefter bjödos besökarna på te och smörgås i salen Valhalla, där en präktig björkvedsbrasa sprakade på den öppna hårdén. Innan återfärden skedde, deltog gästerna i elevernas aftonandakt, som förrättades i hörsalen av lektor Waldenström. Efter andaktsstunden vände sig lektor Waldenström till gästerna och tackade dem för deras besök samt uttalade till sist en förhoppning, vari

han sade sig tro även gästerna ville instämma, att den verksamhet, som genom Missionsskolan bedrives, måtte ske till Guds namns förhålligande. Ärkebiskopen svarade härpå och tackade hjärtligt för att de fått komma dit och för den vänlighet, som där mött dem. Ärkebiskopen ville också av hjärtat instämma i den välsignelseönskan, som av lektor Waldenström uttalats.

Predikanternas Pensions-, Änke- och Pupillkassa. | Med hänvisning till lektor P. Waldenströms uttalande i förra numret av Pietisten bedja vi ännu en gång missionsvännerna vänligen tänka på denna kassa med en kollekt eller gåva före årets slut.

I Arfslindan i Gagnef, Dalarne, ägde missionshusinvigning rum den 15 nov. Pred. Lekselius läste Salomos bön vid Jerusalems tempels invigning och stannade en stund inför orden: Jag bor i höjden och i helgedomen etc. Pred. Olofsson höll därpå invigningstalet med ledning av Davids ord: Jag bor i hus av cederträ, men Herrens ark står under tapeter. Pred. Matsson lämnade så en kort redogörelse för husets tillkomst m. m.

Det trevliga huset inrymmer en större och en mindre sal. Tomten är skänkt av enskild person, varjämte en hel del virke skänkts och fridagsverken blivit gjorda. Detta tillika med den stora offervilligheten har gjort, att huset, som kostar omkring 2,000 kr., nu har en skuld av endast något över 300 kr.

I Nedansjö invigdes ett nytt missionshus söndagen den 21 nov. Det är uppfört av Nedansjö brödraförsamling och Nedansjö missionsförening gemensamt. Huset, som är trevligt och glatt, kostar nära 7,000 kr. Det har sittplatser i stora salen för 185 personer samt ett 70-tal i lilla salen.

Vid invigningen talade kyrkoherde Hellsén, distriktsföreståndaren Aug. Johansson samt predikanterna J. H. Elkon och Hj. Ekman.

Mycket folk, mer än som bekvämt kunde rymmas, var hela dagen samlat. Guds Ande var kraftigt och synbart nära. En sångkör och en musikförening tjänade på ett förtjänstfullt sätt.

I Västra Ryds kyrkoby, Östergötland, invigdes ett under sommaren uppfört missionshus den 26 nov. Som talare vid invigningen tjänade red. M. Karlgrén, Eksjö, pastor Karl Palmberg, Smål. Taberg, m. fl. Mötet var gott. Guds Ande var med det talade ordet. Vännerna på platsen äro mycket glada över att nu äga ett eget hus, i vilket de kunna fritt samlas till uppbyggelse.

Huset är trevligt. Det inrymmer en större samlingssal och en mindre sal samt rum med kök för vaktmästare.

Väckelsens vindar. Från Trönö socken i Gäfleborgs län skriver en meddelare till Norrlands-Bladet:

Guds Andes vindar hava under en månads tid blåst fram genom socknen. Ganska många hava sagt världen farväl och bland dessa riktiga hjältar i synden. På två ställen i socknen, där ingen verksamhet varit förut, hava nu dörrar öppnats för Herrens ord. En hemmansägare på en av dessa platser har lämnat sig åt Gud. Han tar emot predikanter, håller predikolokal och vittnar själv om Guds frälsande nåd. O, vilken förändring! Man och hustru och tre söner i samma familj hava lämnat sig åt Herren.

Flera familjer hava även kommit till tron på sin Frälsare och många äro kraftigt påverkade av Herrens Ande. Äran tillhör Gud och Lammet, som oss vunnit med sitt blod.

Evangelistkurser. Inom Svenska Missionsförbundets verksamhetsfält pågå denna månad icke mindre än åtta evangelistkurser, nämligen i Örnsköldsvik, Söderhamn, Västerås, Stockholm, Göteborg, Karlstad, Kristianstad och Örebro.

I Missionskyrkan i Avesta hölls söndagsskol- och missionsmöte den 27 och 28 nov. Som talare tjänade red. Gauffin från Uppsala, pred. Engvall fr. Heby, Johansson fr. Fors, Ohman fr. Krylbo och Nordqvist fr. Grytnäs. Åtskilliga söndagsskolfrågor diskuterades. Sångkören och musikföreningen på platsen bidrogo med sång och musik.

Predikant B. Finnström har efter förnyad kallelse förmåtts att återtaga sin avskedsansökan och kommer att kvarstanna som Vänersborgs missionsförsamlings predikant och föreståndare.

Regna missionsförening, Östergötland, har till predikant och församlingsföreståndare kallat K. Netz, Ludvika. N. har antagit kallelsen och tillträder platsen den 1 maj nästa år.

Predikant Nils Erlandson, som under tre års tid tjänat södra Gottlands missionsförening, har antagit kallelse till Bälinge missionsförening som dess predikant. Erlandson tillträdde sin nya plats den 1 dec.

Från Amerika.

På järnvägsstationen Ashland, Nebr., d 4 nov. 1909.

Red. av Pietisten!

Frid och vila vid Jesu hjärta!

Min resa över havet var den bästa man kan tänka sig. Missionsvännerna här hava på det hjärtligaste mottagit mig. Ibland har jag känt mig obeskrivligt »liten» tillsammans med professorer och lärda herrar, men Herren har hulpt mig. Då skolstyrelsen beviljade mig tjänstledighet för *hela* höstterminen, gjorde den mig den

allra största glädje; ty nu har jag *sett* Amerika. Och jag vill härmed tacka *lektorn* och *de övriga ledamöterna* på det innerligaste och varmaste. Resan till och utefter *Stilla havet* har varit den angenämaste och mycket lärorik. Hoppas, att skolan skall få nytta av min Amerikaresa. Jag har sett mycket, och Herren har välsignat mig och mina föredrag för barn, föräldrar, pastorer och lärare. Jag har känt, att i haven kommit ihåg mig inför nådatronen, såsom jag bad om, innan jag reste, och det har varmt och inspirerat mitt hjärta. Alla ha varit glada åt hälsningarna från Missionsförbundets predikanter i Sverige. Otaliga hava bett mig taga hälsningar med till släktingar och troende i »det gamla landet», som de uttrycka sig. Litet här och var har jag träffat forna lärjungar, pastorer och söndagsskollärare; många av dessa hava träffat mig här och där i olika delar av Sverige. Nästan alla, som äro födda i Sverige, känna mer eller mindre, att de äro *främlingar* i Amerika. Då jag kommer hem, hoppas jag få berätta något om mina upplevelser i Amerika. — Nu längtar jag hem, ty det blir tröttsamt att »bo i kappsäck» så länge. I början av december hoppas jag få anträda färden från Newyork.

Broderligen

Johannes Norborg.

Sakarias lovsång.

Text för den 19 december 1909: Luk. 1: 67—79.

Inledning.

Förliden söndag betraktade vi Marias lovsång; i dag skola vi med den helige Andes hjälp se, huru Sakarias lovar och prisar Herren.

Texten läses.

Sakarias lovsång, vv. 67—75.

Denna lovsång sjöng Sakarias vid sin sons omskärelse, då hans tungas band lossades. Vartill använde han således allra först sin lösta tunga? Vem som lärde Sakarias denna sång, det se vi i första versen av vår text — vem var det? Det var Guds helige Ande. Varför sjöng Sakarias? Hans hjärta var fullt av glädje och fröjd. Gud hade låtit honom förnimma sin nåd och makt. Vad förmådde han nu genom Andens bistånd och ljus? Överskåda Guds kärleksfulla planer med Israel. Sakarias skildrar det tillkommande såsom redan närvarande. Huru börjar lovsången? *Lovad vare Herren, Israels Gud.* Vad är att lova Gud? Det är att upphöja och prisa honom och hans makt. Med vilket ord antyder Sakarias vad han tänker på? Med ordet: *Israels Gud.* Han tänker på löftet till fäderna, att det nu går i fullbordan. Av vilka ord blir detta än mera tydligt? Av orden: *Han har besökt och förlöstat sitt folk.* Säkert åsyftar Sakarias Israels både världsliga och andliga förlösning. Huru voro de bundna i timligt avseende? De voro underkuvade av hednafolken. Varigenom

hade de kommit i andlig trældom? Vad förer folk i andligt fördärv? *Synd är folks fördärv.*

Vilket besök åsyftar Sakarias här? Det, om vilket Paulus säger: *Gud var i Kristus, försonande världen med sig själv.* Vilken förlossning åsyftar han? *Förlossningen i Jesus Kristus.* Vilket folk tänker Sakarias här på? Gällde förlossningen allenast judarne eller gällde den alla folk? Alla folk. Huru hade Gud sört för folkets andliga befrielse enligt v. 69? Vad nämnes här såsom sinnebild av kraft och styrka? Se ock Ps. 18: 3; 89: 18! Vad betecknar således frälsningens horn? En mäktig eller kraftig frälsning. Vad behöves för att bli befriad från mäktiga och starka fiender? Nämna några sådana mäktiga och starka fiender! Högmod, självishet, egenrättfärdighet m. fl. Genom vem varda vi frälsta? Denna frälsning är fullbordan av en profetia, såsom vi kunna se av orden i — vilken vers? V. 70. Vad innehöll detta gudomliga löfte? Att Gud skulle frälsa sitt folk från deras ovänner och fiender (v. 71). Vilka ovänner och fiender? Vilka tänkte judarne på i första hand? Romarne. De förstodo icke, att Kristi rike icke är av denna världen. Kristi rikets fiender äro många och mäktiga — men vem är mäktigare? Och vad skall han göra? Se senare delen av v. 71!

Vari har denna frälsning sin grund? I Guds barmhärtighet och trofasthet. Med vilka ord omtalar Sakarias Guds innerliga förening med sitt folk? V. 72. Eden (v. 73) är en närmare bestämning av förbundet, så att det må vara så mycket mera fast. Med vilka ord framhållas *ändamålet* med frälsningen? Vv. 74, 75. Huru skola vi tjäna? *I helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra dagar.* Den som vill vandra i ohelighet och orättfärdighet, — för vad är han främmande? För denna frälsning.

Sakarias profetia om Johannes, vv. 76—79.

Sakarias fäster sina blickar på sitt 8 dagar gamla barn, och huru säger han i profetisk hänryckning? *Och du, barn, skall kallas den Högstes profet.* Hur går det ofta med den naturliga kärlekens förhoppningar? De slå stundom fel. Man hoppas mycket av det lilla barnet men får litet, kanske motsatsen: väntar en stor man — får en tjuv och mördare. Den naturliga kärleken talade icke hos Sakarias utan fast tro på ängelens ord. Varför skulle Johannes kallas profet? *Ty du skall gå framför Herrens ansikte för att bereda hans vägar.* För vem skulle Johannes röja väg? Vart skulle han bereda väg för Messias? Till människornas hjärtan. Av vilka ord finna vi, huru det skulle tillgå att bereda väg? Se v. 77! Vilken kunskap skall han giva folket? Frälsningens kunskap d. ä. kunskap om frälsningens *väg* — syndernas förlåtelse genom tron. Med vilka ord framhålls *grunden*? Guds innerliga barmhärtighet (v. 78). Varvid liknas Kristi ankomst till jorden? Huru ter det sig i naturen, innan solen gått upp? Hurudant är det i en människas hjärta, som ej tror på Jesus? Varför är det mörkt? Där härskar okunnighet, vantro och otro. Varthän förer slutligen detta mörker människan? Huru skildras här deras ställning, som icke äro troende? Vilka sitta i dödens skugga? Icke endast hedningar utan ock de, som äro kristna blott till namnet. När solen går upp, blir det ljust, och vad finner den vilsegångne då reda på? För vilket ändamål har Kristus låtit sitt ljus lysa? Var slutar fridens väg? I evig frid och salighet hos Gud i himmelen.

Minnesvers: (Mal. 4: 2 a). *För eder, I som frukten mitt namn, skall rättfärdighetens sol gå upp med läkedom under sina vingar.*

Johannes Norborg.

Jesu födelse.

Text för den 25 dec. (juldagen) 1909: Luk. 2: 8—20.

Inledning.

I förra söndagens minnesord läste vi om, huru rättfärdighetens sol skulle uppgå över människorna. Vem är denna rättfärdighetens sol? Fyra hundra år, innan Jesus kom, uttalade profeten Malakia den förutsägelse, som innehålles i nämnda minnesord. Där säges det, att Jesus skulle bringa

ljus och läkedom till jorden. Vi finna också, att Jesus under sin vandring här nere gick omkring och hjälpte ur sjukdom och nöd och framför allt ur syndens nöd. I dag få vi läsa om, huru Jesus, rättfärdighetens sol, kom hit till jorden.

Texten läses.

Texten behandlas.

Den första julpredikan, vv. 8—12.

Vilken högtid fira vi till minne av Jesu födelse? Vid vilket tillfälle under julen vilja vi särskilt erinra oss Jesu födelse? Vid julottan söka så många, som kunna, att samlas i kyrkor och missionshus för att påminna sig den viktiga stund, då Jesus föddes. Varmed fira vi detta minne under julottan? Vi erinras genom predikan och sång om den första julpredikan. När hölls den? Var hölls den? Vilka voro åhörarne? Vid vilken tid på dygnet ägde den rum? Varmed voro herdarna sysselsatta? Herdarna voro även under natten trogna i sin uppgift att vakta sin hjord. Denna uppgift ansågs nog ej så storartad i människors ögon. Men fastän herdarne voro ringa och oansenliga för människor, så ansåg Gud just dem värdiga att ensamma få höra denna första julpredikan. De hade nämligen utom tanken på sitt jordiska värv även sinne för det eviga, för det som rörde deras själ. Huru mycket behövde detta himmelska sinne hindra dem i skötandet av deras jordiska kall? Och huru mycket hindrade deras jordiska sysslor dem att höra Guds ord? Det jordiska kallet behöver ej hindra någon att lyssna till Guds ord, och den som hör Guds ord, blir trognare i skötandet av det jordiska. Dessa fattiga herdar voro visserligen de enda, som fingo höra denna första predikan och denna underbara sång, men vem av oss kan få erfara en sådan julglädje, som dessa herdar? För vilka skall särskilt evangelium eller det glada budskapet predikas? Det är så många onyttiga och skadliga ting här i världen, som hindra människorna att höra. Ja, även tanken på icke skadliga ting såsom de timliga julgåvorna kan hindra oss att rätt höra julens ljuvliga budskap.

Vem var *predikanten* vid denna första predikan? Varifrån kom han? Vilken uppgift hade ängeln? Ännu i dag få änglarna gå Guds ärenden till och ibland människorna. Där om heter det: Äro de icke allesammans tjänsteandar, utsända till tjänst för deras skull, som skola ära frälsning. Vi äro ständigt omgivna av änglar, men vi se dem ej. När därför änglar någon gång uppenbarat sig för människors ögon, ha de alltid väckt förfäran. Huru blevo herdarna till mods? Ängeln kom ej till herdarna för att förskräcka dem utan för att glädja dem. Vad säger han därför? Vilket budskap bringar han dem? Men detta glädjebudskap gällde ej endast herdarne utan vilka andra? Detta var således den stora julgåvan till oss människor. Vilka namn giver ängeln den nyfödde? Vi ha sålunda fått en Frälsare till julgåva. Och från vad skall han frälsa oss? Han kallas även Kristus. Vad betyder detta namn? Det sista namnet: Herren i Davids stad betyder, att Jesus skall vara konung på Davids tron.

Var fanns detta underbara barn? I vilken byggnad skulle de söka det? Huru skulle de känna igen det? Det fanns här varken kronor av guld eller annan jordisk prakt, som gav tillkänna, att det var en konung, som var född. Och dock var det konungen över alla konungar, som här låg i ringhet och fattigdom. Varför blev han fattig? Varför blev han ett människobarn?

Den första julsången, vv. 13, 14.

Vad fingo herdarna höra utom denna sköna julpredikan? Vilka voro sångarna? Vi se av 13 versen, att den ängel, som talade, deltog i sången tillika med andra änglar. Varifrån kommo de? Dessa himmelska sändebud fröjdades och prisade Gud för att han givit människorna en Frälsare. Huru sjunga de därför? Guds frid hade genom Jesus kommit hit till jorden. Vad är orsaken till ofriden, som härskat och ännu härskar på jorden? Jesus är kommen att frälsa från synden och föra frid in i hjärtat och ut över jorden. Och vilka glädjas häröver? Det står också i Guds ord, att det varder glädje inför Guds änglar över en enda syndare, som bättrar sig. Vad mera än budskapet om frid förkunna änglarna i sin sång?

Över vilka vilar Guds välbehag? Över dem som mottaga Guds frid i sina hjärtan. Dessa vilja även med hjärta och mun instämma i änglarnas sång till Guds ära.

Frukten av denna högtidsstund.

När predikan var slut och den sköna sången tystnad, vart togo då änglarna vägen? Vad beslöto då herdarna att göra? De stannade ej kvar och tänkte på och talade om, vad de hört och sett, utan de handlade därefter. Vi böra följa herdarnes exempel att genast lyda. Vart gingo de att söka Frälsaren? De betänkte sig ej länge, utan huru gjorde de? Se v. 16. Här besannades det ordet: den som söker han finner. Ty vad funno de? Vem skola vi vända oss till för att få en god och fridfull jul? Var finna vi honom? I evangelium finna vi ännu i dag den Frälsare, som herdarna sågo i Betlehemsstallet. Vad talade herdarna om för Josef och Maria? Huru gjorde Maria med ordet hon hört? Vart begiva sig herdarna, sedan de skådat barnet i krubban? Med vilket sinne återvände de? Och huru visade de det? De prisade och lovade Gud. — Änglarnas sång fortsattes således av herdarna. Sedan har den fortsatt av tusenden, som mottagit Jesus till Frälsare. Även vi få under denna julhögtid instämma i den sköna julsången. Jesus är och skall vara älskad och prisad av millioner människor, som lärt känna honom som Frälsare. Även av Fadern i himmelen är han älskad. Och därför att han var rättfärdig och helig vilar även Fadrens välbehag över honom, vilket också framhålles i vår minnesvers för i dag.

Minnesvers: (Matt. 3: 17). Denne är min älskade Son, i vilken jag har ett gott behag.

E. Hydén.

Frid i döden.

Text för den 26 dec. (Annandag jul): Luk. 2: 25—32.

Inledning.

Det har i alla tider funnits fromma själar, som väntat efter Herren. Så ock i den tiden, då Jesus föddes. Vi känna till några sådana fromma personligheter, t. ex. herdarna i Betlehemsnejden, de vise männen från Österlandet, Simeon och Hanna i Jerusalem. Dessa personers hjärtan stodo i förbindelse med den himmelska världen. De fingo på vår sitt sätt uppenbarelse om, att Frälsaren var kommen i världen, och då de fingo veta det, voro de med ens redo att med glädje mottaga och förstå det glada budskapet. Så var den gamle Simeon, om vilken vi få läsa i denna text, en av dessa lyckliga. I salig hänförelse tager han Jesusbarnet i sin famn och är fullt övertygad om, vem detta barn är samt profeterar därom, såsom vi i vår text skola se.

Simeons utmärkande egenskaper och hans personliga ställning till Gud, vv. 25, 26.

Vem den gamle Simeon var såges icke, men däremot få vi så mycket mer veta, hurudan han var. Vad säger vår text därom? Han var rättfärdig och from. Samvetsgrant iakttog han Herrens bud och stadgar, så att även han i likhet med Paulus kunde berömma sig av att enligt den rättfärdighet, som kommer av lagen, vara ostrafflig. Men vilken annan egenskap utmärkte den gamle Simeon? Han väntade efter Israels tröst, heter det. Vem åsyftas med uttrycket: Israels tröst? Det var ett den tiden vanligt namn på Messias. Huru länge den gamle, fromme mannen väntat på Messias såges heller icke, men att han väntade i salig förvisning, det kunna vi förstå. Vad var det, som gav honom en sådan förvisning? Svaret gives i versen 26. Simeon var delaktig av den helige Ande, och genom Anden uppenbarade Gud sina härliga avsikter för denne sin tjänare.

Simeon är dock icke den ende, som fått göra en sådan erfarenhet, ty Gud har i all tid genom sin helige Ande talat till sina tjänare och uppenbarat ett och annat om sina kärleksplaner rörande människors frälsning. Huru gott och vik-

tigt är det icke därför att äga Guds helige Ande! Och den har Gud givit åt alla sina barn; men somliga äro Anden mera lydiga och tillgivna än andra. Må vi se till, att vi icke bedröva Guds helige Ande, utan i stället stå i ett sådant förhållande till honom, att han kan meddela även oss sin kunskap.

Simeon bidade sålunda efter den tid, då han skulle få med sina ögon skåda Israels tröst, Herrens smorde. Detta namn, Herrens smorde, har Jesus fått, emedan han är av Gud smord eller invigd till syndares frälsare. Så hade då Simeon något att leva för, ty han skulle ju icke dö, förrän han sett Frälsaren, Kristus.

Längtan efter att få se Jesus är en skön längtan. Även vi skola en gång skåda Jesus, se honom såsom han är och varda honom lika, om vi annars hålla ut i tron och bida löftet. Intill den dagen få vi nu se honom i tron, och det är skönt för små och stora att även sålunda få skåda Jesus.

Simeon månas att gå till templet, v. 27.

En dag kände den gamle Simeon en kraftig inre maning att gå till templet i Jerusalem. Vem manade honom därtill? Den helige Ande. Han kom av Andens tillskyndelse, heter det. Detta uttryck tyder på, att maningen var kraftig och brådskande. Den gamle mannen var van att lyssna till Andens manande röst och följa eller lyda den. Huru göra vi i detta stycke? »Alla som drivas av Guds Ande, de äro Guds barn», säger Paulus. Det är dock av största vikt att pröva och lära sig urskilja Andens röst och vår egen ingivelse. Huru skola vi kunna skilja därpå? Ett säkert kännetecken på Andens maning är det, att det stämmer med Guds ord. När vi därför få någon inre maning att gå dit eller dit, att göra så eller så, då böra vi med ens fråga: Vad säger Guds ord om det? Och vi skola i de flesta fall icke behöva förbliva ovisse om vad som är Guds vilja. Herren give oss mer och mer ett lydaktigt hjärta och sinne att lyda Andens röst.

Det underbara sammanträffandet mellan Simeon och Jesus, vv. 27, 28.

Den gamle gudfruktige Simeon skulle nu få uppleva en händelse av den allra största betydelse. Tänk så väl, att han lydde Andens maning och gick till templet den dagen! Ty vad inträffade nu? Simeon fick erfara uppfyllelsen av Guds löfte, i det att han fick se Herrens Smorde.

Jesu föräldrar, Josef och Maria, framburo det 40 dagar gamla gossebarnet för att göra med det såsom sed var efter lagen. Det var föreskrivet i Herrens lag, att då en moder fått ett barn, skulle hon efter 40 dagar frambära ett reningsoffer. Maria, som var fattig, frambär det ringa offer, som var tillåtet för de fattiga (Se 3 Mos. 12: 6 f.). Så föddes vår Frälsare i fattigdom och ringhet. Han var såsom aposteln säger: född av kvinna, född under lagen.

I det lilla Jesusbarnet ser dock den gamle Simeon något mer än ett vanligt barn. Vad ser han då? Han ser, att det lilla barnet är ingen mindre än Messias, som han så länge väntat efter. Hur gör han med barnet? Han tager det i sin famn och lovar Gud. De gamle äro i allmänhet barnkära och vilja gärna taga barnen i sin famn. Men detta barn tilldrog sig dock Simeons uppmärksamhet mer än andra. Hur kunde han då veta, att just detta barn var Messias? Genom Guds Ande, som hade påskyndat hans steg till templet, fick han även förvisning om, att detta barn var Herrens Smorde. I salig hänförelse tager han därför barnet i sin famn, och under jubel uttalar han de sköna ord, som vi i det följande få läsa.

Simeons lovsång och profetia, vv. 29—32.

Huru säger Simeon i sin lovsång? Herre, säger han, nu låter du din tjänare fara i frid! Såsom en Herrens tjänare betecknar Simeon sig. Han hade i tålmod och kärlek tjänat Gud på mångfaldigt sätt, även därigenom att uppehålla och stärka hoppet på »Israels tröst» hos den lilla hopen av troende, som då fanns i Jerusalem. Nu anser han sin tjänst på jorden vara slut. Han har ingenting mer att leva för på jorden. Nu vill han resa, och vart ville han då fara? Hem till Gud i himmelen. Denna färd fruktar han icke, utan huru be-

tecknar han den? Såsom en fridens färd. Det må man kalla en salig hädanfärd. Löftet om att han icke skulle dö, förrän han fått se Kristus, förvandlar sig nu för hans hjärta till ett löfte att få skiljas hädan. Vad säger han därför, att han hade fått se? Mina ögon hava sett din frälsning, säger han. Länga hade löftet om Messias varit utlovat. Nu hade löftet gått i uppfyllelse. Jesus var och är den Frälsare, som Gud utlovat, och genom Jesus vinna vi den frälsning, som Gud också lovat i sitt ord. Men för vilka är frälsningen beredd? För alla folk, säger Simeon. Dessa ord utgöra en skön profetia om hedningarnas frälsning. Inför alla folk, i allas åsyn hade Gud berett denna frälsning. Men icke blott det utan vad mer? Kristus skulle bliva ett ljus till hedningarnes upplysning. Den helige Ande lärde Simeon tala sådana sköna ord. Och sanningen av denna profetia hava även vi svenskar fått erfara. Evangelii klara ljus har lyst länge i vårt kära fosterland. Många ha ock låtit sig upplysas. Nu få vi i vår tur och ordning sprida ljuset till dem, som ännu sitta i mörker och dödens skugga. Söndagsskolbarnen ha också under årens lopp fått deltaga i missionsarbetet på hednafälten genom att samla penningemedel, genom att bedja för missionen och genom att på annat sätt intressera sig för denna heliga sak. Från söndagsskolan ha vi ock fått många missionärer, som själva gått ut för att sprida det sanna ljuset och sålunda skingra hedendomens tjocka mörker. Må vi icke förtrötta oss att göra det goda!

Den gamle Simeon är ett skönt föredöme för oss. Han var trogen i enlighet med det ljus han ägde. Guds helige Ande besjälade honom. Han lydde Andens maning och lät sig alltjämt undervisas av honom. Därför kom han allt längre och längre i kunskap om Guds frälsning. Som en trogen vaktpost stod han där och bidade och hoppades osvikligt på det löfte han fått, och när han fick erfara uppfyllelsen av löftet, var han så fridfull och lycklig. Herre, lär även oss att lita på dig, på det att vi må vara lyckliga under vårt liv och i vår verksamhet här i tiden, hava frid i döden och få njuta en evig salighet.

Minnesvers: 1 Kor. 15: 55. Du död, var är din udd, du dödsrike, var är din seger?

J. A. Karlman.

Inbjudning till Evangeliska Alliansens bönevecka den 2—8 januari 1910.

Till alla dem, som åkalla vår Herre Jesu Kristi namn på varje ort, deras och vår.

Älskade bröder!

I vår ende gudomlige Herres och Frälsares namn inbjuda vi eder åter på det hjärtligaste att instämma i den heliga kör av böner, som under den första veckan (2—8 jan.) instundande år uppstiga från alla världens länder. Vi göra detta med stor frimodighet, förvissade om att ett glatt återsvar skall komma från stora skaror under tacksam hågkomst av de tydliga tecken på välsignelse, som vilade över motsvarande möten i början av 1909. En nådens och bönens ande var då utgjuten på ett särskilt sätt. De troendes enhet förnams stark, och Guds Andes livgivande kraft uppenbarades på många orter.

Detta skedde förvisso till vår uppmuntran, men må vi ej förgåta nödvändigheten av uthållighet i bön. Aldrig var behovet därav större än nu. Detta gäller både en ödmjuk bekännelse av folkets synder (Dan. 9) och ett ivrigt ropande till Gud å dess vägnar. Tiden är upprörd. Överallt härska osäkerhet och rådvillhet. Det är omöjligt att förbise de oroväckande strömningarna i

tider, vilka återkalla i minnet Frälsarens ord om de dagar, »då laglösheten får överhand, och kärleken kallnar hos de flesta».

Beklagliga förändringar hålla på att inträda i fråga om aktningen, som förut ägnades Herrens dag och Herrens ord samt i gudstjänstbesöken. Uppfattningen av vad synd är försvagas. Katolicismen tränger på i de protestantiska länderna. Större väckelser äro sällsynta. Sådan är yttringen av det ondas makt, som utgår från Guds och människors mäktige fiende.

På samma gång få vi inte glömma den andra ljusare sidan. Hoppet fröjdar, och tron finner vila i Gud. Han utför i sanning sina planer. Han låter sitt verk gå fram i synnerhet i *hednavärlden*. Han hävdar sitt ords sanning. Han enar sitt folk mer och mer inför det, mot vilket vi blicka: vårt församlande till honom. Vi uppmuntra på allt sätt att utöva den gemensamma bönens förmånsrätt. Hava vi icke vår evigt trofaste Guds löften, som vi få med tillförsikt åberopa? Hava vi icke erfarenhet av svar utöver vad vi ha bedit? Äga vi icke även kännedom om vår himmelske Faders vilighet att giva rikligen och fylla alla våra behov?

Låtom oss därför överallt samlas ödmjukt inför hans nådatron och ägna oss åt bönen och sålunda begynna det nya året, i det att vi se bort från oss själva och förhållandena omkring oss hän emot honom, som tronar i makt och härlighet.

Vi anhålla vördsamt, att denna inbjudning uppläses i alla församlingar söndagen den 2 januari och mana till, att ansträngningar må göras att samla våra medkristna inom alla samfund, och att särskild omsorg och omtanke ägnas förberedelserna för dessa möten.

Må vi bli medvetna om, att Gud är nära, att Herren Jesus är mitt ibland oss. Må allt tjäna till förhärligande av hans namn och till välsignelse för all världen!

Föreslagna ämnen:

Söndagen den 2 januari.

Ämnen för predikningar och föredrag.

»Kommen, låtom oss tillbedja och nedfalla, låtom oss knäböja för Herren, vår skapare» Ps. 95: 16. »Gud, som hör bön, till dig kommer allt kött» Ps. 65: 3. »Dem skall jag giva glädje i mitt bönehus» Jes. 56: 7. »Varest två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem» Matt. 18: 20.

Måndagen den 3 januari.

Tacksägelse och syndabekännelse.

Tacksägelse för nådebevisningar över folk och enskilda — för fredens välsignelser, för inträdd förbättring av det sociala och religiösa tillståndet i Turkiet, för hoppgivande utsikter i vissa andra länder, för den bönens ande, som gör sig gällande på många orter, och för längtan efter väckelse.

Bekännelse av de folksynder, som bestå i åsidosättandet av Guds ord och instiftelser, ohelgandet av Herrens dag, avvikelser från evangelii uppenbarade sanning, likgiltighet för Guds kallelse och kraf, benägenheten att följa falska lärare och sysslandet med spiritism m. m. 5 Mos. 8; Ps. 46, 90, 103; Es. 61; 1 Joh. 3: 1.

Tisdagen den 4 januari.

Den skropps, vars huvud Kristus är.

Tacksägelse för vunna segrar, för dörrar, som nu öppna sig, för den eviga härligheten, bön om en mera sann och all-

män insikt i församlingens särskilda uppgift, om ett bestämmande avskiljande från denna världens ande och skick, om starkare inbördes kärlek, om växande andlig kunskap och en klarare syn på och en större trohet mot sanningen, sådan den uppenbaras i den heliga Skrift, om ett mera obetingat beroende av den helige Andes kraft i allt församlingsarbete, om större villighet att offra medel för Kristi tjänst; bön för Evangeliska Alliansen, dess underavdelningar, medlemmar och verksamhet, och att dess strävande för upprätthållande av andens enhet må vinna ökad anslutning inom alla kyrkosamfund och länder; bön om att i vårt land den inre oron må stillas, förtroende och tillit skilda grupper emellan återställas samt hat och tvedräkt vika för inbördes förståelse och det insedda behovet av varandras bistånd. Ps. 133; Matt. 16: 13—28; Ef. 1, 4: 1—13.

Onsdagen den 5 januari.

[Folken och deras härskare.

Bön för all överhet, konungar och presidenter, regeringar och lagstiftande församlingar. Bön om att frid och välvilja må råda mellan regeringar och folk, att all ömsesidig misstänksamhet och avund nationerna emellan må avtaga, att domare och myndigheter må rättvist handhåva lagen och utöva sin gärning i Guds sanna fruktan, för soldater, sjömän, polis- män och för andra tjänsteinnehavare, bön om framgång för nykterhetssträvandena i alla länder samt för ett för vårt land och folk lyckobringande resultat av förbudsomröstningen och för ett fullständigt upphörande av opiumhandeln.

Torsdagen den 6 januari.

Hednamissionen.

Tacksägelse för evangelii utbredning och för glädjande underrättelser om dess härliga verkningar i hednavärlden, för student-frivillighetsrörelsen och andra missionsrörelser, för växande intresse för läkaremission, för ökat antal av infödda medarbetare i många hednaländer, bön om att alla kristna må inse sin förpliktelse att sprida evangelium till alla jordens folk, att alla missionssällskap må än mera komma under Andens ledning, att män och medel i rikare mått må ställas till deras förfogande, att muhammedanismen må hejdas, att Tibet, Afganistan och Nepal må öppnas för missionen — Nepal är som bekant ett för evangelium otillgängligt område på gränsen emellan Tibet och Indien — och att i synnerhet välsignelse må vila över arbetet i fjärran Östern; bön för kvinnors arbete bland kvinnor, för infödda pastorer, evangelister och lärare, och att deras antal må ökas, för alla sysselsatta med spridandet av den heliga Skrift. Ps. 115; Es. 25, 40: 1—11 och 25—31; Matt. 9: 36—38; Luk. 10: 1—20.

Fredagen den 7 januari.

Familjen, undervisningsanstalter och ungdomen.

Bön om ett fördjupande av föräldraansvaret, om återin-örande av husandakten, där den upphört, för alla rektorer, föreståndare och lärare vid högre och lägre undervisningsverk, bön om att alla unga kristna må bevaras för världsväsende och irrlära, att lydnad för föräldrar och kärlek till hemlivet må tilltaga, att andlig kraft må uppbära alla söndagsskolor, och att den där meddelade undervisningen må vila på Guds ord, att välsignelse må kröna alla sammanslutningar, som äsyfta unga mäns, unga kvinnors och barnens välfärd. 5 Mos. 6; 1 Sam. 3; Ps. 125; 2 Tim. 3: 12—17; Tit. 2.

Lördagen den 8 januari.

Den inre missionen och judarna.

Bön för evangelisationsarbetet i större och mindre städer samt på landsbygden, för varje strävan att nå de andligen likgiltiga och förkomna, bön om att sådana sociala missförhållanden, som utgöra ett hinder för evangelium, må avlägsnas, att de kristna må på ett mera levande och klarsynt sätt intressera sig för judarna och missionen ibland dem, att slöjan må lyftas från Israels ögon, och att de från judendomen omvända må bevaras fasta i tron, att Herren Jesus snart måtte

komma, att löftet må fullbordas: hela Israel skall varda frälst (Rom. 11).

Matt. 4: 17—25; 1 Kor. 1: 17—31; Es. 62: 1—7; 2 Kor. 3: 14—16; Upp. 22: 12—21.

För Evangeliska Alliansens svenska avdelning

O. Bernadotte.

Ordförande.

C. P. Carlsson.

Karl Fries.

John Johansson.

T. Lindhagen.

J. Nyrén.

Ernest Rorbach.

K. A. Wik.

John Cederroth.

Josef Holmgren.

V. Larsson.

K. J. Montelius.

A. E. Rappe.

Wilh. Sjöholm.

Axel Svanberg.

Sekreterare.

Resplan för missionär K. J. Pettersson.

December.

Den 9 Ålsäter.

» 10 Wad.

» 11 Bondestad.

» 12 f. m. Åsen.

Den 12 e. m. Lappe.

» 13 Nästorp.

» 14 Galltorp.

» 15, 16 St. Mellösa.

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Evangelist- och söndagsskolkurs kommer att hållas i Linköping under ledning av redaktör J. B. Gauffin, Uppsala, under en månads tid, med början den 23 jan. 1910. Unga troende män inbjudas. Fri logi beredes, så vitt möjligt är. Ansökan bör åtföljas av rekommendation från kristen församling eller minst två omdömesgilla bröder och inlämnas före den 20 dec. detta år till predikanten J. E. Jansson, Linköping.

Evangelistkurs hålles i Boden för 1:a distriktet A. och B. i februari 1910.

Ledare för kursen blir redaktör Gauffin från Uppsala. Anmälan för deltagande i kursen göres hos

A. N. Josefsson.

Fr. Säfström.

Boden.

Bibelskola för ungdom hålles, v. G., av undertecknad under nästkommande februari månad i Tabor, Limhamn. De, som önska bevista densamma, torde anmäla sig, ju förr dess bättre. Logi anskaffas för elever, där så behöves, om anmälan därom göres till undertecknad.

Tabor, Limhamn, den 26 nov. 1909.

Ture Danielsson.

Östergötlands Ansgariliförening håller sitt kvartalsmöte i Immanuelskyrkan, Norrköping, den 29 och 30 december. Styrelsen sammanträder den 29 kl. 10 f. m. Kl. 3 e. m. gemensamt styrelse- och ombudsmöte. Kl. 8 e. m. predikan för allmänheten. Den 30 predikningar och missionsföredrag kl. 11 f. m. och 3 e. m. av distriktsföreståndaren W. Walldén, Jönköping, A. Wistrand, Missionsskolan, och E. Jansson, Linköping, m. fl. Styrelse och ombud, kommen mangrant till mötet och tillskriven i god tid predikanten C. M. Johansson, Norrköping, om logi! Kollekt upptages för Ansgariliföreningen. E. Jansson.

Skånes kristliga ungdomsförbund har sin 11:te årskonferens i Svedala Missionshus nästkommande Trettondag. (Ombudsmöte den 5). Talare bliva kongomissionär C. N. Börison, kinamissionär D. Högländer, pred. Aug. Strömbäck och E. Forsberg samt distriktsförest. O. N. Thomson. Sång och musik. Alla hjärtligt välkomna.

Kommitterade.

Ansgarius

Illustrerad Missionskalender

utgiven av

Svenska Missionsförbundet

4:de årgången

Kalendern är rikt illustrerad och har såsom en nyhet för i år 4 kolorerade helsidesplanscher.

Pris kartonerad kr. 1: 50, klotband 2: 00.

Vid köp av minst 5 ex. lämnas 25 %, 50 ex. 30 % och 100 ex. 33 $\frac{1}{3}$ % rabatt.

Kring Granen och Brasan,

Barnavännens julnummer,

utkommer i mitten av november med sin

tjugondeförsta årgång 1909.

Med sitt goda, kristliga innehåll av berättelser, uppsatser och sånger, sina dyrbara akvareller och övriga illustrationer har Kring Granen och Brasan vunnit anseende såsom en av Sveriges bästa jultidningar för barn, ett anseende, som det alltför vill söka göra sig förtjänt av.

För söndagsskolornas barn är Kring Granen och Brasan särskilt att rekommendera.

Kring Granen och Brasan har samma stora format som förra året och är således en stor och innehållsrik jultidning för våra barn. Pris i bokhandeln 25 öre.

Vid rekvisition direkt hos J. B. Gauffins förlag, Uppsala, lämnas 40 procents rabatt eller 15 öre exemplaret, då minst 10 exemplar tagas under en adress. Det bästa och billigaste sättet är att genom postanvisning rekvirera tidningen. Följer ej betalning med rekvisitionen, uttages den genom postförskott eller järnvägssefterkrav. Rekvirera fortast möjligt och uppgiv tydlig adress!

En jultidning för bara 10 öre. Överblivna årgångar av Kring Granen och Brasan för 1906, 1907 och 1908 kunna rekvireras för bara 10 öre exemplaret, då minst 10 ex. tagas under en adress.

Alla rekvisitioner och alla rekvisitionsmedel å Kring granen och Brasan sändas till

J. B. Gauffins förlag, Uppsala,

som expedierar tidningen i likhet med föregående år.

Uppsala i oktober 1909.

J. B. Gauffin.

Pietisten

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets inre mission
69:de årgången

utkommer under år 1910 med 2 n:r i månaden.

Tidningen kommer att under år 1910 innehålla korta utläggningar över Efeserbrevet i uppbyggelseartiklar av P. W., biografier över framstående män på det andliga området, meddelanden från verksamhetsfältet, handledning vid bibelsamtal, goda berättelser, meddelanden från Missionsförbundets expedition, textutredningar för söndagsskolan m. m.

Priset är kr. 1: 50, då prenumerationen verkställs på posten, och kr. 1: 25, då den sker hos expeditionen och minst 5 ex. rekvideras att sändas under samma adress.

Den som samlar prenumeranter och tar tidningen genom posten erhåller vid insändandet av kvitton på minst 6 prenumeranter antingen ett ex. av kalendern Ansgarius fraktfritt eller ock 25 öre i provision på varje ex. Då tidningen rekvideras hos expeditionen, lämnas vart 11:te exemplar gratis.

Till utlandet kostar tidningen kr. 2: 50 pr ex.

Missionsförbundet

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets yttre mission
28:de årgången

utkommer under år 1910 med 2 n:r i månaden.

Tidningen innehåller förutom ledande artiklar i missionsämnen brev från missionärer, underrättelser om andra missioner, meddelanden från expeditionen, biografier över mera bemärkta missionärer, missionsberättelser för barn, redovisningar m. m.

Prenumerationspriset är detsamma som för tidningen Missionsförbundet.

Barnavännen

Illustrerad tidning för barn i hem och skola

27:de årgången

utkommer under år 1910 till varje söndag i åtta stora sidor med fina illustrationer och gott papper och tryck.

Barnavännens redaktion och ledning blir densamma som under alla föregående år. Såsom hittills kommer tidningen att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, längre och kortare berättelser, skildringar ur naturen och livet, berättelser från missionsfältet i Kina och Kongo, Ryssland och andra orter, där Missionsförbundet upptagit verksamhet.

Tidningens pris å postanstalterna är 1 kr. 25 öre. Hos Expeditionen kostar tidningen 80 öre för exemplar, då minst tio exemplar tagas på en hand. De sändas då under korsband kostnadsfritt till rekvisenten.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1910 samt ett sextonsidigt sommarnummer.

Rekvisitioner på dessa publikationer torde verkställas ju förr dess hellre antingen genom postverket eller direkt hos

Svenska Missionsförbundets Expedition.

Ungdomsvännen

Illustrerad tidning för Svenska Missionsförbundets Ungdom
14:de årgången

utkommer med ett ca 24-sidigt n:r varje månad.

Priset är kr. 1: 50, då prenumeration verkställs på posten. Då 5 ex. eller däröver rekvideras att sändas under en adress, blir priset kr. 1: 25, med vart 10:de ex. gratis. Prenumeration insändes då medelst postanvisning direkt till

Ungdomsvännens Expedition, Nyköping.

Till utlandet kostar tidningen kr. 1: 60.